

— „Han opretholder, vedligeholder og kompletterer Bahnsons ulovlige Fæstning i 12 $\frac{1}{2}$ Aar, d. v. s. saa længe der overhovedet er Spor af militær Mening i den“. Nu stod det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds i Aftes og paastod, at vi var rendte fra det hele, vi snød vore Vælgere osv.; men i hans Hovedorgan, „Social-Demokraten“, for 17. August stod der, at det er den højtærede Forsvarsminister, der er løbet over til os.

Jeg tror, at Sagen er den, at de Radikale og Socialdemokraterne have overanstrengt sig i den Grad, at det er dem ganske umuligt nu at hitte Rede i de Standpunkter, de have indtaget i den sidste Maaned. (*En Stemme*: Det er Molboernes Ben). Ja, det er fuldstændig rigtigt, det er Molboernes Ben. (*Zahle*: Ja, Højres og Reformpartiets). Dem skal jeg snart komme til, de ere slet ikke saa daarlige.

Alt det, jeg her har udviklet, tror jeg i allerhøjeste Grad viser, at baade de Radikale og Socialdemokratiet, hvis Udviklingen havde ført det med sig, hvis den højtærede Forsvarsminister og hans Gruppe havde villet, i allerhøjeste Grad havde ønsket og gerne havde deltaget i et politisk Samarbejde med den højtærede Forsvarsminister om Dannelsen af en Regering. Jeg tror derfor, at Indignationen imod os er uberettiget — Skaberi, som det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds udtrykte det.

Men man kunde ogsaa, naar man nu staar overfor en Situation som denne, som jeg for mit Vedkommende ikke er synderlig glad ved, opkaste Spørgsmaalet, saafremt man er ked af det og vil undersøge det: Hvem er egentlig Skyld i, at Forsvarsministeren i Øjeblikket er det ærede Medlem fra Ringkøbing, og hvem er Skyld i, at det Forlig, som nu forhaabentlig vil komme i Stand gennem de Forhandlinger, som senere finde Sted, bliver til? Og der vil jeg for mit Vedkommende sige, at det er ganske utvivlsomt Socialdemokratiet og de Radikale. Socialdemokratiet har et Militærprogram eller rettere et Afrustningsforslag, det radikale Venstre har deres eget Forslag, og jeg skal villig indrømme, at jeg tror, at hvert af de to Partier selvfølgelig først og fremmest helst vilde have sit eget Forslag gennemført. Men naar de ikke kunne det, have de sagt Gang paa Gang ude paa Møderne og ogsaa her i Salen, at det daarligste af alt var det, den højtærede Forsvarsminister og hans Parti var Talsmænd for, det var det daarligste af alt. Hvis der nu overhovedet

var anden Mening i de Radikales og Socialdemokratiets Stilling til Forsvarssagen end den paa enhver Maade at udnytte den i Agitationens Tjeneste uden Hensyn til, at man derved udvikler sig i et fortvivlet Væv af Modsigelser og forskellige Standpunkter, hvis der var nogen som helst anden Mening i deres Stilling til *Forsvarssagen* end den, kunde de jo meget let under den afgaaede Regering, under Ministeriet Neergaard, have sagt: Vi ville helst gennemføre vort eget. Og her indskyder jeg den Bemærkning, at Samarbejdet mellem de to Partier hviler paa et højest mærkværdigt Grundlag. Socialdemokratiet siger om de Radikales Forslag, at intet Barn her i dette Land tager det alvorligt, og de Radikale sige om Socialdemokratiets Forslag, at det er sindssvagt. Det er Grundlaget, de have for deres Samarbejde. Men lad os altsaa sige, at de var naaede til det Standpunkt, at de var klare over, hvad de meget hurtigt kunde blive, at de ikke kunde gennemføre hverken det sinds svage eller det, intet Barn kunde tage alvorligt, saa kunde de i alt Fald have sagt: Vor Opfattelse af de foreliggende Forslag er den, at den foregaaende Regerings er det bedste, det er det fornuftigste, naar man overhovedet skal ud i den militære Galskab, som de Herrer opfatte det som. Det, som 27 Mands Gruppen er Talsmand for, er det værste for vort Fædreland; altsaa ville vi ikke blande os i denne Strid, men afgive blanke Stemmesedler, naar der stemmes om det Punkt, hvorom Striden staar mellem Gruppen „de 27“ og de 3 andre forsvarsvenlige Grupper her i Tinget. Saa vilde man ude i Landet have kunnet forstaa, at der var Alvor i deres Stilling til Forsvaret; de vilde først og fremmest gennemføre deres eget, hvad ingen kan bebrejde dem, og dernæst vilde de af Hensyn til det Fædreland, de elske lige saa højt som vi andre, forhindre den værste Forsvarsordning, som de regne den nuværende højtærede Forsvarsministers Forslag for. Jeg vilde gerne, at det var sket, jeg ønskede intet Ministerskifte. Jeg ønskede meget gerne, at de Tanker, som den ærede foregaaende Konseilspræsident og Forsvarsminister var Talsmand for, kunde have sejret under den Forhandling, som har fundet Sted her, og jeg tror, at det radikale Venstre og Socialdemokratiet meget lettere vilde have kunnet forsvare deres Stilling overfor deres egne Militærforslag, hvis de havde indtaget det Standpunkt i Stedet for det agitationsmæssige Forkludringsstandpunkt, de hele